

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoCsp/64/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2719201497
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Brišková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2719201497.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Briškovej a členiek senátu JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Bibiány Ťažiarovej v spore žalobkyne: Intrum Slovakia s.r.o., Mýtňa 48, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, zastúpenej advokátom: JUDr. Ján Šoltés, Mýtňa 48, Bratislava, proti žalovanej: B. N., narodená XX.XX.XXXX, trvalý pobyt D. XXX/XX, C., o 2.176,38 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Skalica z 19. augusta 2020, č.k. 9Csp/218/2019-169, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti o uložení povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni sumu 1.295,65 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 21.03.2019 do zaplatenia (III.) a v časti náhrady trov konania (V.) r u š í a v e c v r a c i a n a ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi Consumer Finance Holding, a.s. a žalovanou dňa 05.11.2015, je bezúročná a bez poplatkov (I.), v časti o zaplatenie sumy 51,71 eur súd prvej inštancie konanie zastavil (II.), žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.295,65 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.295,65 eur od 21.03.2019 do zaplatenia (III.) a v zostávajúcej časti žalobu zamietol (IV.). Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 19,06% (V.). Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 7 ods. 1, 2, § 11 ods. 2, § 11 ods. 4 ZoSÚ (zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách v znení neskorších predpisov účinný v čase uzavretia zmluvy), § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 9, § 565 O. z. (Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov). Vecne zdôvodnil uzavretou zmluvou o spotrebiteľskom úvere medzi právnou predchodkyňou žalobkyne (Consumer Finance Holding, a.s.) a žalovanou dňa 05.11.2015, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver, ktorý žalovaná riadne nesplácala a v dôsledku toho jej vznikol dlh vo výške 2.176,38 eur. Súd prvej inštancie konštatoval, že nezistil dôvod, pre ktorý by žalobkyňa nemala byť aktívne vecne legitimovaná v konaní. Pohľadávku nadobudla od právnej predchodkyne Consumer Finance Holding, a.s. na základe zlúčenia. Žalovaná podľa názoru súdu prvej inštancie nepreukázala, že predmetnú zmluvu neuzavrela. Naopak, žalobkyňa predmetnú zmluvu predložila a hoci žalovaná namietala jej označenie, túto skutočnosť žalobkyňa vyvrátila tvrdením, že identifikátor č. 5025735 je interným identifikačným označením úveru na základe predloženej zmluvy zo dňa 05.11.2015, pričom predmetný identifikátor bol používaný v informačnom systéme právneho predchodcu žalobkyne, ako aj vo všetkých dokumentoch súvisiacich so zmluvou. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že predmetná zmluva obsahuje všetky obligatórne obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ZoSÚ. Nie je potrebné, aby obsahovala rozpis plánovanej amortizácie dlhu (rozčlenenie splátok), s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len NS SR) sp. zn. 3 Cdo 146/2017. V zmluve bol určený aj termín konečnej splatnosti, uvedením mesiaca marec a kalendárneho roku 2019. Údaj o RPMN súd prvej inštancie považoval za správny, pretože v zmluve neboli dohodnuté žiadne poplatky a rovnal sa hodnote úrokovej sadzby. Súd prvej inštancie dospel tiež k záveru, že nárok žalobkyne nie je premlčaný, pretože žalovaná sa dostala do omeškania najskôr so splátkou splatnou v

mesiaci november 2016 a žaloba bola podaná vo všeobecnej premlčacej dobe 17.10.2019. Premlčaním sa súd zaoberal ex offa s poukazom na ustanovenie § 54 O. z. Nebolo preukázané, že zmluvné podmienky neboli individuálne dojednané, keďže zo strany žalovanej išlo o návrh na uzavretie zmluvy, ktorá nepreukázala, že nemohla ovplyvniť jeho obsah. Pokiaľ žalovaná namietala platnosť zmlúv o úvere, ktoré boli zmluvou prefinancované, uvedené nebol súd oprávnený v danom konaní riešiť. Listinné dôkazy boli súdu doručené vo forme elektronického dokumentu, na základe konverzie originálov listín z listinnej podoby do elektronickej formy, ide preto o originály listín. Právna predchodkyňa žalobkyne ako veriteľ v zmysle § 7 ods. 1, 2 ZoSÚ však bola povinná zistiť schopnosť žalovanej ako spotrebiteľky splácať úver a uvedenú skutočnosť žalobkyňa nepreukázala. Preto súd v zmysle § 11 ods. 2, ods. 4 ZoSÚ určil, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov. Žalobkyňa síce tvrdila, že bonita žalovanej bola overovaná, ale pred uzavretím inej zmluvy, ktorá nebola predmetom tohto konania. Vychádzajúc z ustanovenia § 11 ods. 2 ZoSÚ súd prvej inštancie vyhodnotil zosplatenie úveru ako neplatné, preto žalobkyňa nebola oprávnená vyžadovať od žalovanej ako spotrebiteľky jednorazové splatenie úveru. Súd prvej inštancie dospel tiež k záveru, že žalobkyňa má nárok na zaplatenie dlžnej istiny vo výške rovnajúcej sa rozdielu poskytnutej sumy úveru 3.295,30 eur a sumy predstavujúcej úhrady zo strany žalovanej vo výške 1.999,65 eur, keďže žaloba bola podaná až po konečnej splatnosti úveru pri riadnom splácaní úveru (20.03.2019). V dôsledku späťvzatia žaloby v časti o sumu 51,71 eur, bolo konanie zastavené a žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 1.295,65 eur. V zostávajúcej časti bola žaloba zamietnutá ako nedôvodná. Žalobkyňi prislúchal aj nárok na úroky z omeškania od 21.03.2019, keď žalovaná sa mohla dostať do omeškania až uplynutím konečnej splatnosti úveru. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1, 2 CSP (Civilný sporový poriadok zákon č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov) a § 256 ods. 1 CSP. Žalobkyňa si uplatňovala v spore sumu 2.176,38 eur, pričom úspešná bola len vo vzťahu k priznanej sume 1.295,65 eur, t.j. v rozsahu 59,53% a žalovaná mala úspech v rozsahu 40,47%. Žalobkyňi preto vznikol nárok na náhradu trov konania v rozsahu 19,06%. O výške náhrady trov konania mal rozhodnúť súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením.

2. Proti tomuto rozsudku v časti o uloženie povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyňi sumu 1.295,65 eur s úrokom z omeškania podala včas odvolanie žalovaná, navrhujúc jeho zmenu zamietnutím žaloby. Odvolanie odôvodnila tým, že napadnuté súdne rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené, nevyvážené a nezohľadňujúce argumenty ani okolnosti predmetného sporu. Došlo preto k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. Rozhodnutie tiež vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Odvolanie odôvodnila ustanovením § 365 ods. 1 písm. a) až h) CSP, ako aj ustanovením § 365 ods. 2 a § 366 CSP. Žalovaná zdôraznila, že odôvodnenie rozsudku má mať vysvetľujúcu povahu a jeho úlohou je výklad zákonného a spravodlivého záverečného úsudku súdu. Súd prvej inštancie sa nevysporiadal ani s dôkazmi o premlčaní. Žalovaná poukázala aj na dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP v súvislosti s náhradou trov konania. V zmysle doktríny legitímnych očakávaní má orgán verejnej moci postupovať tak, aby nevznikali neodôvodnené rozdiely, pričom platí tiež zákaz prekvapivých rozhodnutí. Judikatúra Slovenskej republiky definuje legitímne očakávania ako kategóriu právnej istoty, ktorej účelom je garancia čitateľnosti správania sa orgánov verejnej moci a ochrana súkromných osôb pred nepredvídateľným mocenským zásahom do ich právnej situácie, na vyústenie ktorej do určitého výsledku sa spoliehali (rozhodnutie ÚS SR sp. zn. PL.ÚS 16/06). Súd prvej inštancie sa nesprávne vypořiadal s vecnou legitimáciou žalobkyne, vzhľadom na predložené dôkazy. Oznámenie o postúpení pohľadávky je nepostačujúce. Právna predchodkyňa žalobkyne ho neposlala žalovanej. Nestačilo predložiť len zmluvu o postúpení pohľadávok, aj s poukazom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 1 Cdo 147/2017 (R. č. 8/2018). Bolo na žalobkyňi aby preukázala platné postúpenie pohľadávky od VÚB banky. Nebola predložená doručka o prevzatí pošty adresovanej žalovanej v zmysle § 526 O. z. Právna predchodkyňa žalobkyne si svoju notifikačnú povinnosť voči dlžníkovi nesplnila. Iba relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá vecnú aktívnu legitimáciu postupníka na vymáhanie. Vo veci ide o úver poskytnutý bankou, kedy postupník je povinný tvrdiť a preukázať splnenie podmienok aktívnej vecnej legitimácie, teda či pohľadávka banky mu bola platne postúpená v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, ktoré ustanovenie upravuje zákonné podmienky pre právo banky postúpiť pohľadávku voči dlžníkovi. Žalovaná ďalej poukázala na ustanovenie § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v súvislosti s použitím neprijateľnej zmluvnej podmienky. Národná banka Slovenska pod rozhodnutím č. NBS-000-024-396 zo dňa 27.11.2018 vyhlásila za neprijateľnú zmluvnú podmienku a pokutovala spoločnosť Consumer Finance Holding, keďže doručovanie zásielok uvedené v zmluvách predstavuje neprijateľnú zmluvnú

podmienku. Žalovaná si nespĺnila svoju povinnosť, pretože ostala len na rodičovskom príspevku, došlo k zníženiu príjmu v domácnosti a nezostali jej financie na úhradu splátok. Bola vyzývaná na úhradu za mesiac 20.01.2016, 20.04.2016 a 20.12.2016. Výzvou zo dňa 26.01.2017, ktorú možno považovať za výzvu v zmysle § 53 ods. 9 O. z., žalobkyňa, resp. právna predchodkyňa, upozorňovala žalovanú, že je v omeškaní so splátkami vo výške 349,35 eur, teda tromi splátkami. Prvá splátka bola v omeškaní 20.01.2016 a ak žalovaná neuhradila túto sumu, mohla žalobkyňa úver zosplatiť. Keďže právna predchodkyňa žalobkyne vyhlásila mimoriadnu splatnosť listom zo dňa 29.03.2017 pre omeškanie žalovanej so splátkou splatnou 20.01.2016, premlčacia doba uplynula dňa 20.01.2019, uplynutím trojročnej premlčacej doby. Žaloba bola doručená súdu prvej inštancie až po uplynutí trojročnej premlčacej doby. Ak sa pre nespĺnenie niektorých splátok zročným celý dlh, premlčacia doba začína plynúť odo dňa zročnosti nespĺnenia splátky, kvôli ktorej sa predčasné splnenie žiada. Veriteľ využil svoje právo v zmysle § 565 O. z. Premlčacia doba pokiaľ ide o zostávajúci dlh, začala plynúť odo dňa splatnosti nespĺnenej splátky. Ustanovenie § 103 O. z. predstavuje lex specialis voči § 101 O. z., čo znamená, že premlčacia doba nezačína plynúť od okamihu, kedy sa záväzok stal splatným, teda kedy bol dlžník vyzvaný na splatenie pohľadávky, ani od okamihu využitia práva podľa § 565 O. z., ale od okamihu splatnosti tej splátky, kvôli ktorej k zosplateniu došlo. Na podporu svojej argumentácie žalovaná poukázala na rozhodnutia Okresného súdu Nitra sp. zn. 19Csp/34/2018, 12Csp/64/2019, Okresného súdu Galanta sp. zn. 17Csp/124/2019, Okresného súdu Žilina sp. zn. 6Csp/23/2018 a Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 1C/44/2016.

3. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovanej nevyjadřila.

4. Žalovaná v podaní označenom ako vyjadrenie žalovanej poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo/147/2017, ako aj na ustanovenie § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 250/2007 Z. z., § 53 ods. 9 O. z. Prvým úkonom je výzva v zmysle § 53 ods. 9 O. z. a druhým úkonom vyhlásenie mimoriadnej splatnosti. Podľa rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/84/2018 je ustanovenie § 53 ods. 9 O. z. obligatórnou a súčasne kumulatívnou podmienkou platného vyhlásenia splatnosti. Žalobca musí predložiť doručenkou podpísanú žalovaným v súvislosti s odoslaním vyhlásenia mimoriadnej splatnosti. Ak nedošlo k platnému zosplateniu úveru, nemôže byť platným ani následné postúpenie pohľadávky. Takáto pohľadávka neexistovala. Zmluva o postúpení pohľadávky je potom neplatným právnym úkonom, v dôsledku čoho nie je daná aktívna vecná legitímácia v spore. V posudzovanej veci neboli splnené podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 O. z. Žalobkyňa nepredložila doručenkou k oznámeniu o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, ktoré nemôže spôsobiť žiadne právne následky. Podľa § 45 ods. 1 O. z. prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď k nej dôjde. Žalovaná ďalej poukázala na rozhodnutie NS SR sp. zn. 5 Cdo 129/2010, podľa záverov ktorého všeobecnou požiadavkou toho, aby bolo možné písomnosť považovať za doručeníu je, aby adresát mal objektívnu možnosť sa s touto oboznámiť. V danom spore neboli splnené podmienky pre postúpenie pohľadávky na žalobkyňu. Pokiaľ nedošlo k platnému zosplateniu úveru, pohľadávka k danému obdobiu neexistovala. Zmluva o postúpení pohľadávky je preto neplatným právnym úkonom a žalobkyňa nie je z tohto dôvodu aktívne vecne legitímovaná v danom spore.

5. Odvolací súd podľa § 34 CSP po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je dôvodné.

6. V prejednávanej veci súd prvej inštancie konštatoval, že došlo k zmene na strane pôvodnej žalobkyne Všeobecná úverová banka, a.s. v dôsledku postúpenia pohľadávky žalobkyňi, ktorej aktívnu vecnú legitímáciu v spore žalovaná namietala. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie bez právnej úvahy a argumentačného základu konštatoval, že nezistil dôvod, pre ktorý by žalobkyňa nemala byť v spore vecne aktívne legitímovaná (pohľadávku voči žalovanej nadobudla od právnej predchodkyne Consumer Finance Holding, a.s. na základe zlúčenia).

7. Zákon (§ 220 CSP) venuje zvýšenú pozornosť odôvodneniu súdneho rozhodnutia, normovaním obsahových náležitostí. Ide o návod čo má odôvodnenie rozsudku obsahovať, keďže má význam z

hľadiska prostriedku kontroly správnosti rozhodnutia, a to zo strany účastníkov konania, ako i vyššieho súdu, ktorý ho bude preskúmavať, ale aj zo strany verejnosti.

8. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napríklad sp. zn. I. ÚS 265/05) pokiaľ súd dospeje k rozhodnutiu bez toho, aby sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre toto rozhodnutie, treba rozhodnutie súdu považovať za arbitrárne, teda za rozporné s článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov) a článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb.). Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu (napríklad sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (sp. zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04).

9. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku súdu vo vnútroštátnych podmienkach Slovenskej republiky ustanovuje § 220 CSP. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Ústavne konformným výkladom ustanovenia § 220 CSP pritom treba dospieť k záveru, že s požiadavkami v ňom uvedenými je v rozpore aj úplný, či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými námietkami účastníka. Ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práva na tento argument (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 410/03).

10. Súd, ktorý sa vysporiada s argumentáciou strany konania, nemôže ju odmietnuť len pre nesprávnosť, ale musí uviesť, v čom táto nesprávnosť konkrétne spočíva. Základom pre rozhodnutie súdu sú právne normy, ktoré sú na konkrétny prípad aplikovateľné a s ktorými sa súd musí vyrovnáť.

11. S poukazom na vyššie uvedené, rozhodnutie súdu prvej inštancie nezodpovedalo požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Postrádalo argumentačné základy, ktorý by mohol odvolací súd preskúmať vo vzťahu k namietanej aktívnej vecnej legitímácii žalobkyne. V odseku 5. napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie konštatuje právne nástupníctvo žalobkyne, namiesto pôvodnej žalobkyne Všeobecnej úverovej banky, a.s. na základe zmluvy o postúpení pohľadávky, hoci pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktorú má voči klientovi na inú osobu, je nevyhnutné splnenie zákonom stanovených podmienok podľa § 92 ods. 8 ZoB (zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov), pričom postúpenie pohľadávky v rozpore s uvedeným ustanovením má za následok absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení podľa § 39 O. z. (porovnaj uznesenie NS SR sp. zn. 1 Obdo 92/2018). Odôvodnenie súdu prvej inštancie v uvedenej časti je tiež protirečivé, vzhľadom na záver súdu prvej inštancie o právnej predchodkyňi žalobkyne Všeobecnej úverovej banke a.s. a súčasné konštatovanie v odseku 17 napadnutého rozhodnutia o nadobudnutí pohľadávky od právnej predchodkyne Consumer Finance Holding a.s. Odvolacia námietka žalovanej o nedostatočnom odôvodnení napadnutého súdneho rozhodnutia, vo vzťahu k namietanej aktívnej vecnej legitímácii žalobkyne, bola preto dôvodná. Rovnako tak uvedený odvolací dôvod bol opodstatnený aj vo vzťahu k vnesenej námietke premlčania pohľadávky žalobkyne.

12. Správny právny záver týkajúci sa premlčania pohľadávky predpokladá správne právne posúdenie splatnosti dlhu (ktorá sa týka aj zákonom stanovených predpokladov postúpenia pohľadávky banky podľa § 92 ods. 8 ZoB), keďže premlčacia doba začína plynúť odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz (inak povedané kedy mohol veriteľ podať žalobu actio nata).

13. Podľa § 101 O. z. dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní je v omeškaní, ktoré nastáva nasledujúcim dňom po splatnosti dlhu.

14. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nebol potom zrejмый počiatok plynutia premlčacej doby, vzhľadom na protirečivý záver súdu prvej inštancie, že žalovaná sa dostala do omeškania najskôr so

splátkou splatnou v mesiaci november 2016 (ods. 19) a súčasne súd prvej inštancie uviedol, že žalovaná sa mohla dostať do omeškania až uplynutím konečnej splatnosti úveru (odsek 20). Ak súd prvej inštancie vyslovil názor, že žalobkyni prislúcha istina úveru vo výške rovnajúcej sa rozdielu medzi poskytnutou sumou úvere (3.295,30 eur) a celkovou sumou, ktorú žalovaná na predmetný úver uhradila vo výške 1.999,65 eur, bolo primárne a nevyhnutné konkretizovať splatnosť uvedenej sumy, ktorá nastáva odlišne v prípade platne dohodnutého plnenia v splátkach (podľa § 103 O. z. premlčacia doba ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach začína plynúť odo dňa ich zročnosti) a v prípade povinnosti zaplatiť dlžnú sumu jednorazovo. Uplynutím lehoty splatnosti sa následne dlžník dostáva do omeškania s plnením dlhu.

15. V prípade dohodnutého plnenia v splátkach a konštatovania bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru (ktoré v posudzovanej veci bolo vyslovené aj určovacím výrokom napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, napriek absencii návrhu na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru), bolo potrebné v súlade s relevantnou právnou úpravou posúdiť splatnosť dlhu, keďže dohoda o splátkach zahŕňala aj úhradu úrokov na poskytnutie úveru.

16. Vzhľadom na vyššie uvedené rozhodnutie súdu prvej inštancie nezodpovedalo požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia ani vo vzťahu k námietke premlčania, postrádajúce argumentačný základ, ktorý by mohol odvolací súd preskúmať (táto požiadavka sa vzťahuje aj na potrebu náležitého odôvodnenia uvádzaného neplatného zosplatnenia úveru).

17. Na kvalifikované odôvodnenie súdneho rozhodnutia má strana konania právo, ktoré je súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces.

18. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane konania, aby uskutočňovala jej procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a tento nedostatok nebolo možné napraviť v konaní pred odvolacím súdom, ktorý nenahrádza prvoinštančné konanie.

19. Povinnosťou súdu prvej inštancie tak bude v ďalšom konaní, v intenciách vyššie uvedených záverov odvolacieho súdu, vyhodnotiť výsledky dokazovania vo vzťahu k aktívnej vecnej legitímácii žalobkyne, bez protirečivých záverov a s právnou úvahou predstavujúcou argumentačný základ, ktorý by odvolací súd mohol preskúmať, najmä vo vzťahu k zákonom stanoveným podmienkam vzťahujúcim sa na prevod vymáhanej pohľadávky, vrátane postúpenia pohľadávky, i s prihliadnutím na námietky žalovanej.

20. Dôsledne sa bude potrebné zaoberať aj vznesenou námietkou premlčania žalovanou, s uvedením argumentačného základu, vychádzajúc z hypotézy konkrétnej hmotnoprávnej normy, a to predovšetkým vo vzťahu k splatnosti dlhu (splátok alebo jednorazového plnenia), zosplatneniu, pričom v prípade plnenia v splátkach začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti, zohľadňujúc záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru (o ktorom súd prvej inštancie právoplatne rozhodol).

21. V odôvodnení súdneho rozhodnutia bude potrebné sa zaoberať obranou žalovanej voči nároku uplatňovaného žalobou, s uvedením argumentačného základu v čom táto nesprávnosť konkrétne spočíva, ako aj v súvislosti s rozhodovaním o náhrade trov konania.

22. Podľa § 220 ods. 2 CSP súd prvej inštancie jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec správne posúdil. Súd prvej inštancie bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočne a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán konania.

23. Svoj právny záver zdôvodní zo zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania, vrátane žalovanej, dá odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (porov. rozhodnutia Ústavného súdu napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

24. Pri písomnom vyhotovení súdneho rozhodnutia bude súd prvej inštancie, v intenciách vyššie uvedeného právneho názoru odvolacieho súdu, postupovať v súlade s ustanovením § 220 CSP a preskúmateľným spôsobom vyjadri skutkové zistenia a právne závery, na základe ktorých vec posúdil a rozhodol.

25. Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

26. Uznesenie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.